

Preot Ionuț Butoiu

***LUPTĂ, RABDĂ
ȘI
VEI TRĂI!***

Carte tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Ambrozie,
Episcopul Giurgiului

grinta - 2018

Caseta CIP poate fi consultată pe www.edituragrinta.ro

Text îngrijit și corectat de prof. Nicolae Meleacă

Autor Preot Ionuț Butoiu

Coperta 1 Pictor Roșca Silviu

Coperta 4 Maciu Maria

CUPRINS

Cuvânt înainte	p. 9
Introducere.....	p. 15
1. Preot la spitalul din Câmpina	p. 19
2. O simplă nenorocire sau plan dumnezeiesc?.....	p. 31
3. Viața mea sub semnul incertitudinii	p. 41
4. Luptă, rabdă, și vei trăi!	p. 55
5. Sub protecția Maicii Domnului și a medicilor.....	p. 75
6. Puterea credinței	p. 87
7. Un semn cât o minune	p. 109
8. Bucuria misiunii îndeplinite	p. 115
Postfață.....	p. 127

1. Preot la spitalul din Câmpina.

Dumnezeu a rânduit să văd lumina zilei pe plaiuri argeșene, într-o familie obișnuită. Părinții mei nu se deosebesc cu nimic de consătenii lor; majoritatea sunt oameni simpli, buni și credincioși, iubitori de oameni și cu frică de Dumnezeu.

În sinea mea, ca mulți copii care-și divinizează părinții, trăiam cu impresia că mamă și tată cum am eu nu mai există pe pământ și mă mândream că am fost educat și crescut de astfel de părinți. Însă, doar în momentul în care am ajuns în spital, unde am trăit cumplita suferință a neputinței de a mă mișca, mi s-a oferit ocazia de a descoperi adevăratele calități ale părinților mei, dintre care m-au impresionat în mod deosebit curajul lor în fața morții, răbdarea lor și mai ales încrederea în marea dragoste a lui Dumnezeu față de cei care au nevoie de El. Mama mea este asemenea unei sfinte pentru că are atitudinea și caracterul unei persoane desăvârșite.

De asemenea, cred că toate mamele care au reușit să transmită copiilor o dragoste nețărmurită pentru cele dumnezeiești, și mai ales față de sfintele taine ale bisericii noastre, sunt persoane aflate pe drumul sfințeniei. Și tatăl meu

e un om special; nu l-am văzut vreodată renunțând în fața problemelor vieții. M-a binecuvântat Dumnezeu cu părinți minunați. Dar să revin la povestea începută.

Încă din școala generală s-a născut în mine dorința arzătoare de a-I sluji lui Dumnezeu, de a deveni preot. Nu știu cum să-mi explic această unică atracție pentru că niciun membru al familiei mele, până la mine, nu făcuse parte din clerul Bisericii.

Într-o bună zi, mi-am ridicat ochii spre cer și am zis: *„Doamne, dacă Tu crezi că sunt vrednic să slujesc ca preot, arată-mi un semn. Dacă nu merit preoția, atunci oprește-mă, ca nu cumva prin nevrednicia mea să ajung să-mi pierd sufletul”*. Surprinzător, Dumnezeu mi-a arătat multe semne de-a lungul timpului pe care uneori nu le descifram de la început. Unul singur, mai mult decât toate celelalte semne, a fost însă determinant. Odată, în copilărie, nu-mi amintesc exact contextul, am auzit un glas care mă îndemna: *„Privește la ziua ta de naștere și, dacă urmezi acel exemplu, vei fi preotul Meu, dacă nu, să stai deoparte”*. M-am trezit și apoi m-am gândit: *„Oare ce anume s-a întâmplat pe 6 mai?”*. Am început să întreb, să caut, să cercetez și curând am descoperit că pe 6 mai Biserica îl sărbătorește pe sfântul și dreptul Iov. Atunci mi-am zis în sinea mea: *„Ce legătură am eu cu acest*

sfânt? Ce anume trebuie să înțeleg din povestea lui Iov, care a suferit cumplit și totuși nu și-a pierdut credința în Dumnezeu?”. Această întrebare m-a frământat și m-a urmărit mulți ani după ce am absolvit liceul și după ce am intrat la Facultatea de Teologie din Târgoviște.

Pentru a reuși să devin student la Teologie, am fost obligat să învăț din greu fiindcă nu eram absolvent de seminar teologic, iar multe dintre temele cerute la examen îmi erau total necunoscute. Cu toate acestea, am realizat foarte repede că dacă îți dorești cu tărie un lucru, iar Dumnezeu îngăduie, orice acțiune este cu putință de îndeplinit. Și acest lucru a fost un semn sau un răspuns la întrebarea care mă frământa: *„Merit sau nu merit să devin un slujitor al lui Dumnezeu?”*.

În timpul facultății, am trăit patru ani cu totul deosebiți. Eram încântat de toate cursurile, de toți profesorii și de toți colegii mei. Totul în jurul meu era fascinant și îmi umplea sufletul de bucurie sfântă. Era o altă lume! Începeam să înțeleg din ce în ce mai mult conținutul lecțiilor de teologie care-mi vorbeau despre Dumnezeu, despre planurile Sale și despre scopul omului pe pământ.

După absolvirea facultății m-am căsătorit, iar gândurile mele zburau din ce în ce mai des spre Taina Preoției. Dar, între timp, poate și datorită lecturilor teologice, și, în

special, după citirea Tratatului despre preoție al Sfântului Ioan Gură de Aur, am simțit că ceva în interiorul meu se schimbase. Nu mai simțeam nevoia să ajung un simplu preot de parohie sau al unei comunități locale.

Îmi doream o altfel de preoție; doream să fiu în slujba celor neputincioși, celor bolnavi, părăsiți sau necăjiți, așa cum spune Evanghelia. În același timp, eram conștient că această slujire, deși nobilă, reprezintă o misiune foarte dificilă, pe care puțini sunt capabili să o îndeplinească. Nici eu nu mă consideram capabil, deși îmi plăcea să cred, ca orice tânăr care visează să mute munții din loc, că aș putea face față onorabil oricărei provocări, fără să-mi cunosc pe deplin puterile sau limitele. Această luptă petrecută în interiorul meu m-a determinat să nu îmi depun o perioadă lungă de timp dosarul pentru vreo parohie vacantă. În acele momente mă gândeam că preoția poate rămâne pentru mine doar un vis neîmplinit.

Într-o bună zi, pentru mine binecuvântată de Dumnezeu, am aflat că la spitalul municipal din Câmpina exista un post vacant de preot. Din primele informații am realizat că nu exista capelă, paraclis sau biserică unde urma să slujească viitorul preot și că, una dintre condițiile impuse acestui post, era ridicarea unei biserici în curtea spitalului din

Câmpina. Ceva îmi spunea că acest post de preot era pentru mine. Era tot ceea ce îmi dorisem: să slujesc celor aflați în suferință pe patul de spital și, totodată, să construiesc o sfântă biserică cu mâinile mele. În acele momente, am simțit nevoia să cer ajutor lui Dumnezeu. M-am așezat pe genunchi și am zis: „*Doamne, dacă este voia Ta să slujesc la Câmpina, unde îmi doresc din tot sufletul să fiu, ajută-mă! Dacă nu este voia Ta, atunci să primească altcineva acest post, iar eu îți voi sluji în continuare ca dascăl sau profesor de religie*”.

Ținând cont că nu eram câmpinean, nici măcar prahovean, și nici nu știam foarte multe despre Câmpina, speranțele mele erau foarte mici, dar m-am lăsat dus de voia lui Dumnezeu. După depunerea dosarelor, la doar câteva zile s-a afișat rezultatul: „*Pe postul de preot de caritate la Spitalul Municipal Câmpina, începând de la 1 aprilie 2006, va fi numit teologul Butoiu Ionuț*”; în josul paginii era semnătura Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul B. O. R. la vremea aceea. Chiar dacă părea de necrezut, visul meu era pe cale de a se împlini. Și acum sunt convins că nu am niciun merit, dar m-am gândit la cuvintele Mântuitorului Hristos: „*Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu pe voi*”. Atunci am căzut în genunchi și am făcut o promisiune solemnă: „*Doamne, Îți mulțumesc și Îți promit că Îți voi sluji toată viața cu credință*”.

După hirotonie, am mers la spitalul din Câmpina pentru a vedea realitățile de la fața locului. Spre surprinderea mea, acolo nu era nimic care să semene cu ceea ce știam despre o biserică. Doar o cămăruță de câțiva metri pătrați, insalubră, cu o masă, un scaun și câteva icoane vechi. În mintea mea se nășteau întrebările ca niște ispite: „*Cum să fiu preot în aceste condiții primitive? Unde voi face Sfânta Liturghie și celelalte Sfinte Taine? Unde să țin Taina Spovedaniei? Cum să-mi fac datoria de preot slujitor al celor sfinte?*”.

În scurt timp, am realizat că trebuie să mă descurc cu ceea ce mi se oferă. Cu puțin efort și cu sprijinul unor oameni de suflet am transformat cămăruța de patru metri pătrați într-un mic paraclis, pe care l-am dotat cu tot ceea ce era necesar pentru slujire și în acel spațiu am început să slujesc Sfânta Liturghie.

În timpul primelor slujbe, nu am avut prea mulți credincioși; eram doar eu, dascălul și o doamnă în vârstă care avea să-mi fie alături în toate încercările mele. Merită să-i pomenesc numele în această poveste de viață, pentru că doamna Mariana C. a fost și înseamnă pentru mine mai mult decât un ucenic; o femeie asemenea cu Apostolii, cu multă credință, cu frică de Dumnezeu și cu o trăire demnă,

responsabilă, cu dragoste de Dumnezeu, de oameni și de tot ce are legătură cu Biserica.

Primul an a fost extrem de greu, din toate punctele de vedere, dar mă consideram atât de fericit și de împlinit că îi slujesc lui Dumnezeu încât nici frigul, nici lipsurile nu mă afectau cu nimic. Eram pur și simplu fericit că mă aflam în rândul slujitorilor lui Hristos. Foarte repede am început demersurile pentru construirea unei biserici, așa cum prevedea clauza numirii mele în postul de preot. Pentru mine, nu clauza era atât de apăsătoare, ci cuvintele P. F. Teoctist care îmi răsunau în minte, deși trecuse ceva vreme de când le auzisem. Când m-am prezentat pentru a primi Înalta Binecuvântare Patriarhală, mi-a zis: „*Măi, am încredere că Sfinția Ta o să construiești această sfântă biserică acolo, numai frăția ta o poate face, altcineva, nimeni*”. De multe ori mă gândeam la cuvintele Prea Fericitului Teoctist, care mă avertizase cu privire la greutățile pe care urma să le întâmpin în încercarea mea de a ridica un sfânt locaș în incinta unui spital. La început, nu am înțeles greutatea cuvintelor Sale bazate pe o îndelungată experiență, dar după câteva luni am aflat răspunsurile, dar le țin doar pentru mine, nu din egoism sau din mândrie, ci pentru că le consider pietre de încercare menite să-mi dovedească vrednicia.

Proiectam în minte zi și noapte momentul reușitei mele. Mă gândeam cât de înălțător ar fi ca eu, un preot tânăr și fără experiență, fără prea mulți oameni de partea mea, să încep și să duc la bun sfârșit acest fabulos proiect. Uneori mă cuprindea teama, alteori amărăciunea, dar imediat simțeam harul lui Dumnezeu care îmi spunea să nu abandonez lupta. Nu vreau să detaliez greutățile prin care am trecut, pentru că ar suna ca o laudă de sine; știe Dumnezeu toate lucrările acestea.

Îmi amintesc că, după lungi perioade de muncă grea, susținută, extenuantă chiar, după multă alergătură, inutilă uneori, de la un ghișeu la altul, de la uși închise, alteori trântite în nas, obosisem foarte tare fizic, și mai ales psihic. Simțeam tot mai acut nevoia de o pauză de câteva zile, de un mic concediu pentru reîncărcarea bateriilor. Trebuia să regândesc strategia de pe „*câmpul de luptă*” pentru a reuși construirea unei biserici în incinta spitalului câmpinean.

În acest scop, în ziua de 4 august 2008, am decis să-mi iau cinci zile de concediu pentru a le petrece împreună cu familia, undeva departe de tensiunile de la Câmpina. Nu știam atunci că această decizie îmi va schimba viața pentru totdeauna. Cred că a fost hotărârea care a influențat esențial firul trăirii mele pe pământ. Nici azi nu știu dacă această

hotărâre mi-a aparținut sau dacă a fost parte dintr-un plan dumnezeiesc.